

Følge med det, og som man ogsaa maa antage vil vinde Bifald indenfor dette Thing, idet nemlig Udbredelsesmaaden med Hensyn til Sindsfygeudgifterne nu forandres saaledes, at Statskassen bærer dem. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Landsthingets Toldudvalg gjentagne Gange netop har udtalt sig for denne Reformis Gjennemførelse, at Landsthingets Finantsudvalg ligeledes har taget Ordet for den, og at vi for saa vidt ikke kunne Andet end paastjønne den Fremkommen, der paa dette Punkt altsaa er viist netop mod dette Things Ønsker.

Jeg skal ikke indlade mig paa en vidtløftigere Debat om det Rigtigere eller mindre Rigtige i denne Reform, saalænge som jeg tror, at vi Alle her kunne være enige om det Hensigtsmæssige deri. En Drøftelse deraf, tror jeg, vilde for saa vidt være en Debat mod blot tænkte Modstandere, hvad jeg indtil videre ikke skal indlade mig paa; jeg skal kun udtale min fulde Tilslutning til den Forandring, der paa dette Omraade har fundet Sted. Det eneste Punkt, som har vakt en vis Tvivl, er Forholdet til Kjøbenhavn. Men der maa jeg for mit Bedkommende ogsaa erklære, at naar Kjøbenhavn beholder det Selvfølgelig paa dette Omraade, som jeg antager, at det vil beholde, og som jeg anser for et saadant Gode for Byen, at jeg i alt Fald ikke vil være med til at forandre det, tror jeg, at man ikke efter den strenge Rets Krav kan stille andre og videregaaende Fordringer end dem, dette Lovforslag hjemler. Thi hvis man vil beholde Byens fri Selvbestemmelse til at afgjøre, hvilke der skulle have Udgang, hvorlænge de skulle blive der o. s. v., forst sagt, bevare for Byens Borgere det Gode, at de have en Anstalt, til hvilken Udgangen kun er afhængig af Byens egen Myndighed, uden at der er nogenjombestemt Statskontrol, skjønt jeg ikke rettere, end at man i Henseende til Godtgjørelsen for Udgifterne maa have et Grundlag, hvor et Styk er udelukket; thi ellers maatte man komme til, at Staten maatte kunne fordrø at have Kontrol med, hvem der faaer Udgang, hvorlænge de blive der o. s. v., for at ikke Kjøbenhavn paa den Maade skulde tilegne sig en Fordel paa det øvrige Lands Bekostning. Lægges man derimod Folkemængden til Grund, er der det arithmetiske Grundlag givet, som tillader, at Byen bevarer sin fulde fri Selvbestemmelse paa dette Omraade samtidig med, at den faar den Godtgjørelse, Loven hjemler den. Jeg tror derfor, at man, naar man sætter den Pris paa Selvførelsens Bevarelse paa dette Omraade og de Goder, som dermed ere forbundne, som jeg for mit Bedkommende gjør, kan finde sig i den Ordning, som Lov-

forslaget paa dette Omraade fastholder, idet jeg ogsaa for mit Bedkommende tror, at den Overgang til Staten, som der er Tale om i § 4, indtil videre ikke paa nogen Maade vil blive praktisk. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Thinget at stemme for dette Lovforslags videre Fremme.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Forholdet til Kjøbenhavn, idet jeg, forsaavidt de øvrige Punkter angaar, ganske kan henholde mig til, hvad der er ytret af de to Talere, som havde Ordet. Hvad angaar Forholdet til Kjøbenhavn, kan jeg ikke skjønne, at det er muligt at komme til nogen anden Ordning end den, der er foreslaaet i Lovforslaget, naar Kjøbenhavn ønsker at forblive uden for Fællesskabet. Det, der tilkommer Kjøbenhavn, er jo et Bederlag, fordi der af Statskassen, som Kjøbenhavn er lige saa nær til som andre Dele af Landet, udredes betydelige Summer aarlig til Formaal, som blive Kjøbenhavn uvedkommende. Men naar man skal bestemme, hvorledes denne Godtgjørelse skal afsættes, ser jeg ikke, det er muligt at gaa ud fra Andet end Folketallet; thi jeg er ikke i Stand til at indse, hvorledes man skulde kunne sætte Kjøbenhavn i Forhold til Statskassen efter Andet end Folketallet. Kjøbenhavn kan jo dog ikke have Lod og Del i Statskassen i noget andet Forhold end efter Folketallet. Vilde man statuere det Modsatte, kom man jo til det Resultat, at de øvrige Dele af Landet ikke havde Lod og Del i Statskassen i Forhold til Folketallet; men derfor vilde der ikke kunne ansøres nogenjombestemt tilstrækkelig Grund. Derfor finder jeg altsaa, at den Maade, hvorpaa Forholdet tænkes ordnet efter Lovforslaget for det Tilfælde, at Kjøbenhavn ikke benytter sin Ret til at træde ind i Fællesskabet, er den eneste, som egentlig kan siges at være i Samklang med en principiel Ordning af Forholdet. Men jeg finder det ganske naturligt, at Kjøbenhavn ikke ønsker at indtræde i Fællesskabet, og jeg er ogsaa derfor af den Mening, at der næppe vil blive Brug for Bestemmelsen i § 4 om Kjøbenhavns Ret til inden 10 Aar at forlange sig optaget i Fællesskabet, hvis det vil. Der kan jo vel ikke let tænkes nogen Grund for Kjøbenhavn til at indtræde i Fællesskabet, undtagen hvis det Tilfælde skulde indtræde, at det øvrige Land var bedre forsynet med Sindsfygeanstalter end Kjøbenhavn. Men det Tilfælde vil vist næppe indtræffe i en overstykelig Fremtid, i alt Fald næppe i de første 10 Aar. Kun hvis det øvrige Land var bedre forsynet med Sindsfyge-